

Arrest

nr. 124 761 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond worden verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van zowel 7 december 2012 als 4 juni 2013 dienen verzoekende partijen aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 december 2013 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 7 december 2012 en 4 juni 2013 ongegrond worden verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekende partijen op 21 januari 2014 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2012 en 04.06.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Sri Lanka

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05.08.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [S., D. C.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.12.2013 in gesloten omslag).

Er werden medische elementen aangehaald voor [D. C., J. R.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 12.12.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten luiden verder:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Verwerende partij werpt verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij wijst er allereerst op dat verzoekende partijen middels een verzoekschrift twee onderscheiden beslissingen aanvechten waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen, terwijl niet blijkt dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure kunnen worden aangevochten. Daarnaast werpt verwerende partij op dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft zij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

De Raad stelt evenwel vast dat indien er grond is tot nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing verzoekende partijen terugvallen op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 5 augustus 2013 recht hebben op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007). In deze situatie wordt de eerste bestreden beslissing geacht uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen, waardoor in wezen ook de grond tot afgifte van de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten vervalt. Daarnaast is de hernieuwde afgifte van attesten van immatriculatie niet verenigbaar met de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten en houdt deze impliciet doch zeker de opheffing van deze bevelen in (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.895; RvS 8 maart 2012, nr. 218.387). In deze situatie dringt de vaststelling zich op dat vaststellingen gedaan met betrekking tot de eerste bestreden beslissing wel degelijk een invloed kunnen hebben op de tweede en derde bestreden beslissing.

Daarnaast merkt de Raad op dat verwerende partij waar zij stelt dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is en aldus de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekende partijen geen nut kan opleveren, vooruit loopt op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen worden aangenomen en kan verder niet zonder meer worden gesteld dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

De tweede exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, van de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 07.12.2012 en 04.06.2013 artikel 9 ter, ongegrond is.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers ongegrond verklaart!

Dat zij dan ook wensen te reageren.

1) Aangaande de voorwaarden tot het bekomen van een verblijfsmachtiging

De website van Kruispunt Migratie vermeldt 3 voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen bekomen op grond van art 9ter van de Vreemdelingenrecht.

Verzoekers zijn van mening dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en wensen deze dan ook toe te lichten.

1) Men moet reeds in België verblijven

“Een aanvraag om een medisch verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9ter kan niet ingediend worden in het buitenland. Personen in het buitenland komen soms wel in aanmerking voor een medisch visum.

De aanvraag 9ter kan in België zowel gedurende een legaal verblijf als vanuit illegaal verblijf ingediend worden. Er hoeven geen bijzondere omstandigheden bewezen worden die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend.”

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers volledig aan deze voorwaarde voldoen.

Verzoekers verblijven reeds sinds geruime tijd in België en dienden hun aanvraag dan ook conform deze voorwaarde in.

2) De ziekte vertoont een zekere ernst

“Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald moet er een reëel risico zijn dat:

- het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of*
- dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren.”*

Ook aan deze voorwaarde voldoen verzoekers.

Verwerende partij stelt zelf in haar beslissing: “...blijkt dat deze 54-jarige dame een insuline dependente diabetes heeft. Verder is er sprake van een oesofagitis en hypertensie... Betrokkene neemt Zocor, losartan, unidamicor, pantomed en insuline.” en “... blijkt dat deze 58-jarige man een insuline-dependente diabetes heeft evenals verwikkelingen (polyneuropathie en angiosclerose) Hij wordt behandeld met insuline, pantoprazol, pregabaline, perindopril en aspirine.”

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 07.12.2012 en 04.06.2013. Bovendien vulden zij deze verschillende malen aan, en blijkt dat de arts-adviseur hier in zijn advies geen rekening mee houdt.

De medische aanvraag en de ingediende medische attesten beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij.

Indien de arts-attaché verzoekers onderzocht had en alle stukken zou nagelezen en bekeken hebben, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoekers ernstig ziek zijn en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hen.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekers te beoordelen.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt en de ernst blijkt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij alle medische stukken in het administratief dossier van verzoekers met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier met de nodige zorgvuldigheid onderzocht had.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de bestreden beslissing.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, nadat de vorige beslissing werd vernietigd door uw Raad, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er kan bijgevolg geen twijfel over bestaan dat verzoekers wel degelijk aan aandoeningen lijden die een reëel risico vormen voor hun fysieke integriteit. De arts-attaché, die dit niet betwist, heeft echter geen rekening gehouden met de meest recente stukken (zie bijlage).

Deze stukken spreken het medisch advies reeds tegen aangezien deze de ernst van hun medische aandoeningen wel degelijk bevestigt en deze veel erger zou zijn dan eerder gesteld.

Deze medische stukken zijn opgesteld op basis van medische onderzoeken door erkende dokters, toch blijkt op geen enkele manier dat de arts-attaché hier rekening mee heeft gehouden of deze stukken zelfs maar bekeken heeft.

Dat dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is van verwerende partij!

3) Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in zijn herkomstland

“ Een ernstig zieke vreemdeling heeft enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn herkomstland of het land waar hij wettig verblijf heeft, geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte.”

Verzoekers gaan niet akkoord met de conclusie van de arts-attaché die stelt dat de nodige opvolging en zorgen beschikbaar zouden zijn in Sri Lanka.

Het is opvallend dat verzoekers in het bezit werden gesteld van een AI en verwerende partij plots met informatie van 2012 tracht te “bewijzen” dat verzoekers wel in het land van herkomst behandeld zouden kunnen worden.

Bovendien is het onbegrijpelijk voor verzoekers hoe de arts-attaché, zonder verzoeker onderzocht te hebben, kan stellen dat de vereiste medicatie (die niet beschikbaar is) “zomaar” vervangen kan worden door een andere (die wel beschikbaar is).

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is!

De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoeker medicamenteus behandeld dient te worden. Dat het kennelijk onredelijk en zelfs gevaarlijk lijkt om, zonder verzoeker te onderzoeken, een ander medicijn voor te stellen “ter vervanging”.

Dat in zijn opsomming reeds heel wat vereiste medicatie niet besproken wordt en deze dus reeds onvolledig is. Heeft de arts-attaché de medische stukken eigenlijk wel bekeken?!

In tweede instantie wensen verzoekers op te merken dat zij niet akkoord zijn met de volgende stelling van de arts-attaché: "Deze ziekenhuizen zijn gelegen in elke stad en in de meest voornamelijk dorpen."

Dat dit geen grondig onderzoek uitmaakt! Het feit dat de nodige opvolging eventueel beschikbaar zou zijn in een ziekenhuis in de grootsteden van een land, garandeert nog niet dat elke inwoner van dat land toegang heeft tot deze faciliteiten!

Het mag duidelijk blijken dat de arts-attaché wel wat moeite heeft gedaan om te kunnen stellen dat de broodnodige opvolging en verzorging aanwezig zouden zijn in het land van herkomst, maar hiervoor zich gebaseerd heeft op verouderde, incorrecte informatie en met meerdere attesten en vaststellingen geen rekening heeft gehouden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien wordt er nergens een afweging gemaakt over het feit of deze medicijnen en opvolging wel financieel beschikbaar zijn voor verzoekers. Er bestaat geen sociaal zekerheidstelsel in Sri Lanka. Deze broodnodige opvolging en verzorging zijn onbetaalbaar voor verzoekers. Toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden of dit zelfs maar te onderzoeken!

Meer nog, verwerende partij stelt het volgende: "Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de (eventuele kosten) die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp."

Deze uitspraak is onaanvaardbaar en onredelijk! Verzoekers zijn 55 en 59 jaar oud. Hoe kunnen zij geacht worden in te staan voor de kosten indien zij ernstig ziek zijn?!

Dat dit onaanvaardbaar is voor verzoekers.

Uw Raad blijft zich immers duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Verzoekers zijn van mening dat het geenszins bewezen is dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zou zijn voor verzoekers.

Daar waar men in andere beslissingen wijst op het feit dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden, maakt het ditmaal deze afweging niet...

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om het dossier van verzoekers individueel te onderzoeken. Dient men verwerende partij er niet op te wijzen dat zij verplicht zijn het dossier individueel te beoordelen? Louter verwijzen naar algemene toestanden volstaat niet!

Men stelt dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zijn in Sri Lanka, maar gaat voorbij aan het feit dat het gaat over 'vervangingsmedicijnen' en opvolging in ontoegankelijke faciliteiten.

Men houdt geen rekening met de medische attesten, waaronder ook de gegevens die de ernst bevestigen. Het lijkt alsof men bewust naar onzorgvuldigheid streeft om de ernst van de aandoeningen te kunnen ontkennen.

Uit eerdere arresten van uw Raad blijkt echter dat dit reeds een schending is van het motiveringsbeginsel aangezien de ambtenaar-geneesheer geen enkel onderzoek verricht naar "het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst".

Arrest nr. 122 776 van 12.07.2013 vermeldt immers het volgende:

“Anders dan het bestuur voorhoudt, houdt artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, wel degelijk duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokken: “de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vragen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS, nr. 223.961 van 19 juni 2013)”

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden uw rechtspraak te respecteren?!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Verzoekers begrijpen niet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die zij voegen!

Dat het voor verzoekers absoluut onbegrijpelijk is dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het geheel van elementen en stukken. Verzoekers zijn ernstig ziek en hebben medische begeleiding nodig.

2. Aangaande de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier van verzoekers individueel en op basis van de feitelijke elementen te beoordelen?! Het lijkt wel alsof zij de beoordeling van het CGVS klakkeloos overnemen zonder zelf een grondig onderzoek te doen.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoekers. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor hun fysieke integriteit.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Dit is op zich compleet tegenstrijdig aan mekaar.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van 3 jaar geleden een accuraat beeld geeft over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoeker.

Bovendien sprak uw Raad zich reeds uit over deze kwestie. (RVV dd 21.03.2008, nr. 9111) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat verzoeker verschillende documenten heeft neergelegd in het kader van zijn asielprocedure, die een bewijs vormen voor de gegronde vrees in hoofde van verzoekers. Dat het dan ook onredelijk en onzorgvuldig is van DVZ om deze stukken, die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoekers, niet te onderzoeken.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

*Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

Bovendien schendt DVZ het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Sri Lanka niet afdoende te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van

hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

DVZ twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Sri Lanka, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Verzoekers vormen een doelwit en hun leven is in gevaar, indien zij dienen terug te keren!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien blijkt uit het ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Nederland dat de situatie nog steeds zeer gevaarlijk is voor Sri Lankanen!

Dat dit volledig in samenspraak is met de volgende Nederlandse rechtspraak.

In arrest nr. AWB12/24857 wordt het volgende gesteld:

“ Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet. Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder, gelet op hetgeen hierboven is overwogen, die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt.”

Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: “De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst.”

Dat het voor verzoekers onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Nederland heeft een duidelijk standpunt ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen.

Vluchtelingenwerk Nederland publiceerde in de loop van 2013 verschillende Updates waarin, onder andere, het volgende wordt gesteld:

Update nr. 6 van 2013, p 11.:

“ In het nieuwe Human Rights World Report dat op 31 januari 2013 is verschenen wordt gesteld dat er voor Tamils met vermeende banden met de LTTE een toename was van het risico om gearresteerd of gemarteld te worden. Teruggekeerde Tamils, waaronder uitgezette asielzoekers, rapporteerden over detentie en beschuldigingen van banden met de LTTE of deelname aan anti-regeringsactiviteiten in het buitenland.”

Update nr. 9 van 2013, p 3:

“De IND moet de terugkeer naar Nederland faciliteren van een Tamil die in augustus 2012 uitgezet is naar Sri Lanka.”

Update nr. 10 van 2013, p 4:

“De rechtbank is van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie voor terugkerende afgewezen asielzoekers in 2011 en 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht van juni 2010 beschreven periode. Uit de overgelegde stukken (rapporten uit 2012 over de terugkeerders van onder ander Freedom from Torture en Tamils against Genocide) blijkt immers dat er diverse gevallen bekend zijn van Tamils die bij terugkeer naar Sri Lanka gevangen zijn genomen en gemarteld. Het gaat met name om personen die door de Sri Lankaanse autoriteiten verdacht werden van eigen betrokkenheid of betrokkenheid van hun familieleden bij de LTTE.”

Update nr. 12 van 2013, p 2:

“Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat de personen over wie is gerapporteerd, zich in een andere situatie bevonden dan waarin eiseres zich zal bevinden als zij terugkeert.”

Update nr. 19 van 2013, p 5:

“Er zijn veel landenrapporten over de gevaren bij terugkeer voor Tamils die eveneens ingebracht kunnen worden bij (herhaalde) asielaanvragen voor Tamils.”

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is.

Bovendien brengen verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Sri Lanka te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kunnen terugkeren naar hunland van herkomst.

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Zoals verwerende partij zelf vermeldt in eerdere beslissingen is een vermeende band met de Tamil Tijgers reeds voldoende om mishandeld en gefolterd te worden.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat indien DVZ rekening had gehouden met het geheel van feitelijke elementen dat zij de aanvraag van verzoekers wel degelijk gegrond had bevonden.

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met alle elementen die zij aanhaalden in hun verzoekschrift en de stukken die zij voegen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

[...]”

3.1.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat de verwerende partij vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij haar medische aandoeningen niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medische attest heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Waar verzoekende partij vooreerst verwijst naar het feit dat zij in België verblijft, laat verweerder gelden dat dergelijke kritiek geen verband houdt met de inhoud van de in casu bestreden beslissing, zodat deze kritiek ook niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Verzoekende partij poogt vervolgens voor te houden dat het advies van de arts-adviseur genomen is om tot een ongegrondheidsbeslissing te komen, en niet om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekende partij te beoordelen. Deze vage beschouwing, die op geen enkele manier aannemelijk wordt gemaakt, kan uiteraard niet worden aangenomen.

Terwijl waar verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de door haar aangehaalde elementen, verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden met welke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden. De vage beschouwingen van verzoekende partij volstaan geenszins opdat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk wordt gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de arts-adviseur ook met de (overgemaakte) recente stukken rekening gehouden.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling in het land van herkomst voorhanden is, omdat insulinedependente diabetes (met verwikkelingen bij verzoeker), oesofagitis en hypertensie kunnen worden behandeld in het land van herkomst.

Uit de adviezen van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar India, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In de mate dat verzoekende partij zou voorhouden dat de medische informatie waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening hield, achterhaald is, nu zij over medische attesten zou beschikken die een wijziging van haar toestand aantonen in vergelijking met de inhoud van de medische attesten die door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden beoordeeld, laat verweerder gelden dat verzoekende partij zulks enkel aan zichzelf kan verwijten, nu verzoekende partij dan zou hebben nagelaten haar aanvraag te actualiseren.

Wanneer verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Met haar kritiek slaagt verzoekende partij er derhalve niet in een schending van art. 9ter Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zie in die zin:

[...]

(R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

Verder houdt verzoekende partij voor dat er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Zij betwist de inhoud van het medisch advies. Zij uit kritiek op het feit dat zij lange tijd in het bezit was van een A.I., terwijl nu plots wordt gesteld dat de ziekte kan worden behandeld. Zij stelt dat de toegankelijkheid van de zorgen niet kan worden afgeleid uit de informatie afkomstig van MedCoi, gelet op het feit dat een ander medicijn 'ter vervanging' wordt voorgesteld. Zij stelt dat de zorgen in Sri Lanka niet voor elke inwoner beschikbaar zijn (daarbij wijzend op de afstand van de ziekenhuizen t.o.v. de geboorteplaats van verzoekende partij), en houdt voor dat de financiële beschikbaarheid niet werden onderzocht.

Met betrekking tot de kritiek van verzoekende partij als zou het feit dat zij gedurende ruime tijd in het bezit zijn geweest van een A.I., verhinderen dat op heden wordt geoordeeld dat een behandeling mogelijk is in het land van herkomst, laat verweerder gelden dat deze kritiek elke vorm van juridische grondslag mist.

Dat een A.I. wordt afgeleverd lopende de behandelingsperiode van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, impliceert geenszins dat deze aanvraag als gegrond dient te worden aanzien. Verzoekende partij verwacht klaarblijkelijk het onderzoek naar de ontvankelijkheid met een onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

Waar verzoekende partij stelt dat er niet zo maar medicijnen 'ter vervanging' kunnen worden voorgesteld, laat verweerder gelden dat verzoekende partij blijkbaar merknamen verwacht met werkzame stoffen. Haar kritiek is derhalve niet ernstig.

Zie ook:

"De verzoekende partijen houden voor dat de benodigde medicatie, volgens hen Combigan, niet beschikbaar is in Armenië en zij wijzen op de e-mail van Caritas International daterend van 27 juli 2012 toegevoegd aan hun verzoekschrift waarin staat "Combigan' is not existing in our drug-stores. It is not a registered medicine in Armenia." Combigan is echter de merknaam voor oogdruppels op basis van brimonidinetartraat en timolol. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het "Request form" van

“Immigration and naturalisation service, Ministry of the Interior and Kingdom Relations” van Nederland met referentienummer AM-2276-2wk-Eur, blijkt dat oogdruppels op basis van voornoemde werkzame stoffen verkrijgbaar zijn in Armenië.” (R.v.V. nr. 97 012 van 13 februari 2013)

Door verzoekende partij wordt tevens niet in concreto aangegeven met welke medicatie geen rekening zou zijn gehouden. Uit de medisch adviezen dd. 12.12.2013 blijkt ten genoegen van recht dat de arts-adviseur alle medische gegevens die verzoekende partij heeft overgemaakt in overweging heeft genomen. Verzoekende partij toont met haar vaag en ongestaafd betoog niet het tegendeel aan, temeer omdat verzoekende partij niet aantoonde met welke medische gegevens dan wel geen rekening zou zijn gehouden.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling in de grootsteden van Sri Lanka werd nagegaan en niet ‘voor alle inwoners’, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. (R.v.V. nr. 100 526 van 5 april 2013)

Het louter gegeven dat de zorgen in Sri Lanka niet gegarandeerd gratis zijn, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling van de arts-adviseur dat verzoekende partij niet heeft aangetoond arbeidsongeschikt te zijn.

Terwijl art. 9ter Vreemdelingenwet ook niet tot doel heeft een gratis behandeling of gelijkwaardige gezondheidszorg te garanderen aan zieke vreemdelingen. Verzoekende partij geeft blijkbaar een invulling aan het begrip toegankelijkheid, die niet te verenigen valt met de bescherming geboden door art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

[...]

(R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat er in casu bewijs voorhanden is waaruit zou blijken dat verzoekende partij (ook al is men 55 en 59 jaar oud) arbeidsongeschikt zou zijn.

Ten overvloede dient er gewezen te worden op het feit dat er in Sri Lanka een systeem van sociale ondersteuning is gevestigd. Wat betreft de aandoening diabetes, kan verzoekende partij tevens terecht bij de diabetes Association of Sri Lanka, die voorzien in eerste- en tweedelijns hulp.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de arts-adviseur zich zou hebben beroepen op verouderde of incorrecte informatie, laat verweerder gelden dat dit geenszins correct is. Verzoekende partij toont met haar betoog ook in geen geval aan dat de situatie in Sri Lanka inmiddels zou zijn veranderd.

De rechtspraak waarnaar verzoekende partij verwijst (o.m. een arrest nr. 105.052 dd. 14.06.2013) is ook volstrekt irrelevant, nu deze rechtspraak op volledig andere feitelijke gegevens betrekking heeft (toepassing medische filter).

In fine uit verzoekende partij nog kritiek op de motivering van de bestreden beslissing aangaande ‘de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers’.

In de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij tevens een schending van artikel 3 EVRM ingeroepen omwille van de toestand in Sri Lanka en tevens omwille van het feit dat verzoekende partij er van verzacht zou worden banden met LTTE te hebben in het verleden.

De arts-adviseur heeft hieromtrent evenwel terecht het volgende in zijn medische adviezen opgenomen :

“In het verzoekschrift haalt betrokkene verschillende rapporten aan, zij brengt echter geen persoonlijke bewijzen aan die deze algemene beweringen ondersteunen. Uit de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 04.05.2011 blijkt tevens dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de beweerde afkomst en connecties met de LTTE

(Liberation Tigers of Tamil Eelam). In de procedure artikel 9ter blijft betrokkene vasthouden aan de beweringen uit de asielaanvraag. gezien we geen geloof kunnen hechten aan deze beweringen, is het voor ons onmogelijk om hier rekening mee te houden bij het toegankelijkheidsonderzoek.'

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- het louter feit dat verzoekende partij op heden verscheidene algeme verslage en rapporten voorlegt, niet betekent dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM ;
- in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoekende partij 'geen persoonlijke bewijzen aan[voert] die deze algemene beweringen ondersteunen'.

Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (ct EHRM 21januari2011, M.S.S/België en Griekenland, § 359 in fine)." (RvV nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

In zoverre verzoekende partij nogmaals de 'persoonlijke dreiging ten aanzien van de fysieke integriteit' aanvoert en zich hierbij baseert op het eerder ingeroepen asielrelaas, wijst verweerder er verder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

Gelet op het feit dat het asielrelaas (de beweerde afkomst en connecties met de LTTE) niet geloofwaardig werd bevonden door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ook niet tot een ander besluit komen.

"Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM." (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. Verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als de (Nederlandse) rechtspraak die zij citeren.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij tot verblijf van meer dan drie maanden diende te worden gemachtigd op grond van de door haar voorgelegde medische stukken, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

[...]"

3.1.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voorname doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partijen betogen dat zij hun aanvragen om machtiging tot verblijf hebben aangevuld met recente medische attesten, doch met deze attesten en de hierin gedane vaststellingen door de ambtenaar-geneesheer geen rekening werd gehouden bij het opstellen zijn medische adviezen. Zij verwijzen hiertoe naar de door hen als bijlage bij hun verzoekschrift gevoegde medische stukken. In dit verband wijzen zij er tevens op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn adviezen bepaalde vereiste medicatie niet heeft besproken, waardoor deze adviezen onvolledig zijn.

Door op duidelijke wijze te verwijzen naar de medische stukken gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift, dient te worden aangenomen dat verzoekende partijen – in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij aangeeft – zich op dit punt geenszins hebben beperkt tot vage beschouwingen doch op voldoende duidelijke wijze hebben aangegeven met welke medische attesten, inclusief de hierin gedane vaststellingen, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 12 december 2013 betreffende de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij vaststelde dat deze laatste lijdt aan een insuline

dependente diabetes, oesofagitis en hypertensie. De ambtenaar-geneesheer wees er verder op dat de cataract intussen werd verholpen. Hij stelde vast dat eerste verzoekende partij medicamenteus wordt behandeld.

Eerste verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een standaard medisch getuigschrift van 28 oktober 2013 evenals een resultaat van cardiologisch onderzoek van 7 oktober 2013 en medische verslagen van 23 september 2013 en 21 oktober 2013. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet dat deze medische stukken werden betrokken bij het opstellen van het advies dat mede aan de basis ligt van de eerste bestreden beslissing, hoewel deze stukken – zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier – aan verwerende partij werden overgemaakt op 18 november 2013. In deze recente voorgelegde medische attesten wordt onder diagnose bijkomend verwezen naar (een) aanvullende cardiale aandoening(en), met name:

*“syndrome coronarien de type STEMI inféro-latéral
Occlusion CD stent
Sequelle postero inférieure
Syndrome de Dressler”.*

Hiervoor dient volgens de behandelende arts levenslang medicatie te worden genomen. Uit de voorgelegde medische stukken kan verder tevens worden afgeleid dat deze cardiale problematiek een invloed heeft op de medische behandeling van de diabetes. Niettegenstaande door de ambtenaar-geneesheer rekening werd gehouden met een hypertensie, dringt de vaststelling zich op dat voormelde medische attesten – en de hierin opgenomen vaststellingen – door de ambtenaar-geneesheer niet werden betrokken bij zijn medisch advies terwijl een medische beoordeling hiervan zich opdrong nu deze lijken te wijzen op een verergering van de ziekte-toestand en hierbij ook sprake is van bijkomende vereiste medicatie.

De vaststelling dringt zich aldus op dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn medisch advies betreffende de ingeroepen ziekte-toestand van eerste verzoekende partij niet alle voorliggende medische gegevens zoals deze blijken uit het administratief dossier bij zijn beoordeling heeft betrokken, waardoor evenmin blijkt dat hij op correcte gronden tot zijn eindbeoordeling is gekomen.

Ook wat tweede verzoekende partij betreft, dringt de vaststelling zich op dat uit het medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer opstelde niet blijkt dat rekening werd gehouden met het op 18 november 2013 voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 28 oktober 2013.

De adviezen van de ambtenaar-geneesheer getuigen aldus niet van een correcte feitenvinding. Nu de eerste bestreden beslissing volledig is gesteund op de medische adviezen die de ambtenaar-geneesheer uitbracht betreffende de ziekte-toestand van verzoekende partijen dient te worden aangenomen dat deze beslissing door hetzelfde gebrek is aangetast.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.1.3.3. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, de bevelen om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvallen op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 5 augustus 2013 opnieuw recht hebben op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond worden verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS